

PineBook

妖 圣 传

หนึ่ง
ดาบ
สังหาร
ปรมาจารย์
อสูร

12

单纯宅男 (Dānchún zháinán) เขียน

จินอันเหวิน และ ปิงปิง แปล

LingFeiLong วาด

ตอนที่ 551 ยอดฝีมือปริศนา

กลางท้องฟ้าเหนือป้อมปราการโบราณ

หลันเฟิงเล็กคิ้วมองเหล่ายอดฝีมือของสำนักกว้างฉิงที่พุ่งเข้ามา “คิดว่าข้าเป็นลูกพลับนั่ม¹นั้นหรือ”

“หลันเฟิง” กุชิงเหียนเครียดจนเสียงสั่น

แม้กุชิงเหียนรู้ซึ่งถึงพลังต่อสู้อันแข็งแกร่งของหลันเฟิง แต่เขาก็กังวลและไม่มั่นใจและกังวลเมื่อถูกเหล่ายอดฝีมือระดับสวรรค์นับร้อยรุมโจมตี

เมื่อสัมผัสได้ถึงเจตนาฆ่าของเหล่ายอดฝีมือสำนักกว้างฉิง หลันเฟิงได้แต่ถอนหายใจ “ในเมื่อพวกเจ้าอยากฆ่าข้านัก ก็อย่าหาว่าข้าไร้ความปราณีแล้วกัน”

ยอดฝีมือสำนักกว้างฉิงกลุ่มหนึ่งพุ่งเข้าประชิดหลันเฟิง

¹ ลูกพลับนั่ม หมายถึง คนอ่อนแอ ไม่สู้คน และง่ายต่อการถูกกลั่นแกล้งเอาเปรียบ

ในระยะสามสิบจั่งพร้อมจ้างศาสตรายุทธ์ในมือ

“ตุ้ม”

พลังลิกลับระเบิดจากร่างของหลันเฟิงอย่างไร้สัญญาณ-
เตือนล่วงหน้า ส่งผลให้สนามแม่เหล็กโดยรอบเปลี่ยนแปลง
นับพลัน

จากนั้นฉากที่ทำให้เยียนซานและคนอื่นๆ โกรธจน
ตบะแตกก็ปรากฏ

เหล่ายอดฝีมือสำนักว่างฉิงที่พุ่งเข้าหาพวกหลันเฟิง
พากันเลือดไหลจากทวารทั้งเจ็ดภายใต้สนามพลังลิกลับ จากนั้น
ก็ลอยถอยหลังกลับทางเดิมอย่างรวดเร็วก่อนร่างระเบิด
กลายเป็นละอองหมอกเลือดพร้อมเสียงดังอูดู้หลายระลอก
ทำเอาอากาศรอบตัวหลันเฟิงถูกย้อมเป็นสีแดงทันที

ผู้แข็งแกร่งระดับสวรรค์นับร้อยคน ผู้แข็งแกร่งอันดับ
ปฐพีสองคนและผู้แข็งแกร่งอันดับมนุษย์แปดคนเสียชีวิต
อย่างไม่เหลือแม้แต่เศษกระดูกในเสี้ยวพริบตา

พลังลิกลับนี้มาเร็วไปเร็ว เกิดขึ้นและหายไปอย่างไม่เคย

ปรากฏมาก่อน

ตั้งแต่ต้นจนจบ สีหน้าของหลันเฟิงไม่เปลี่ยนไปเลย
แม้แต่บ่อย

เยียนซานที่เฟิงเริ่มต่อสู้กับจางเสี่ยวเฟยรีบร้อนถอยและ
หันไปจ้องเขม็งหลันเฟิง “เจ้า เจ้าฆ่าพวกเขา”

ความโกรธเจืออยู่ในน้ำเสียงของเขา แต่ที่มากกว่านั้นคือ
ความตกใจและความหวาดกลัว

นั่นมันผู้แข็งแกร่งระดับสวรรค์มากกว่าร้อยคนเชียวนะ

แม้แต่ผู้แข็งแกร่งระดับทเวะชั้นกลางก็ไม่อาจฆ่าพวกเขา
ทั้งหมดได้ในเวลาอันสั้นเช่นนี้ แต่หลันเฟิงกลับทำได้อย่าง
ง่ายดายและไม่ต้องใช้ความพยายามใดๆ

แม้แต่กุชิงเหยียนกับจางเสี่ยวเฟยที่รู้ถึงความแข็งแกร่ง
ของหลันเฟิงยังกระซากลมหายใจเย็นและกลืนน้ำลายดังอีก
อย่างอดไม่ได้

แข็งแกร่งมาก

เขาฆ่าผู้แข็งแกร่งระดับสวรรค์มากกว่าร้อยคน รวมถึงผู้แข็งแกร่งอันดับมนุษย์และอันดับปฐพีภายในเสี้ยวจิตใจ พลั้งเช่นนี้ช่างน่าสะพรึงกลัวเหลือหลาย

อีกด้านหนึ่ง ผู้อาวุโสชิงหยุนที่กำลังต่อสู้กับหลันชานหยุดต่อสู้เช่นกัน เขารีบทิ้งระยะจากหลันชานและมองหลันเฟิงอย่างหน้าดำคร่ำเครียด

“เจ้าหนู เจ้าอยากตายนักหรือไง” ผู้อาวุโสชิงหยุนเอ่ยเสียงเย็น

นั่นคือกองกำลังที่สำนักว่างจิงอุตสาห์บ่มเพาะเลี้ยงดูมาด้วยค่าใช้จ่ายมหาศาล ในหมู่พวกเขา มีอัจฉริยะที่เปี่ยมด้วยศักยภาพแฝงและคนที่จะกลายเป็นเสาหลักของสำนักว่างจิงในอนาคตอยู่ไม่น้อย

การตายของพวกเขาเป็นเหมือนหายนะอันเลวร้ายสำหรับสำนักว่างจิง

การบ่มเพาะเลี้ยงดูกองกำลังหน้าใหม่ไม่เพียงแต่ต้องใช้ทรัพยากรมหาศาล แต่ยังต้องใช้เวลานาน สิ่งที่สำคัญที่สุดคือต้องให้เป็นกองกำลังอย่างสำนักว่างจิงก็ยากที่จะรวบรวม

อัจฉริยะมากความสามารถจำนวนมากได้ในเวลาสั้นๆ

“ทำไมไม่ทำกลับถือเป็นเรื่องเสียมารยาท พวกเขาจะฆ่าข้า ข้าจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากฆ่าพวกเขากลับ” หลันเฟิงกวาดมอง ผู้อาวุโสซึ่งหยุนกับเยียนซานอย่างเรียบเฉย สีหน้ายังคงนิ่งสงบ เช่นเคย ที่ผ่านมา เขาฆ่าคนไปมากมาย ดังนั้นการตายของ ยอดฝีมือของสำนักกว้างจึงเหล่านี้นี้จึงไม่ได้ส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกของเขาแม้แต่น้อย

เขาไม่ใช่คนเลือดเย็น แต่เขาก็ไม่เคยใจอ่อนต่อศัตรู

แม้หัวใจของผู้อาวุโสซึ่งหยุนเจ็บปวดเหมือนถูกกรีด แต่เขาก็ระงับความโกรธและพูดอย่างเคร่งขรึม “เจ้าเป็นใคร ทำไมถึงคิดจะเป็นศัตรูกับสำนักกว้างจึง”

ความแข็งแกร่งที่หลันเฟิงแสดงออกมาทำให้แม้แต่ ผู้แข็งแกร่งระดับทเวซันกลางยังรู้สึกหวั่นใจ ทั้งที่ระดับพลังยุทธ์ของหลันเฟิงอยู่แค่ระดับสวรรค์ ห่างจากระดับทเวอย่างเห็นได้ชัด

เยียนซานจ้องหลันเฟิงอย่างไม่ละสายตา เท่าที่เขารู้ ผู้แข็งแกร่งระดับขีดจำกัดสวรรค์ที่อายุน้อยขนาดนี้มีเพียง หลันเฟิงเท่านั้น แต่ในเวลานี้กลับโผล่มาถึงสองคนและยังน่ากลัว

ขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ตอนนี้เขาสืบสนว่าใครคือหลันเฟิงกันแน่
หรือพวกเขาล้วนไม่ใช่หลันเฟิงกันทั้งคู่

สถานการณ์เปลี่ยนแปลงเร็วเกินไป แม้แต่เจ้าสำนักว่างจิง
ก็ไม่อาจเข้าใจได้

“อิ๊ๆ เขาคือหลันเฟิงที่พวกเจ้าพูดถึง” หลันซานเหาะไปอยู่
ข้าง ๆ หลันเฟิงแล้วพูดเสียงขี้เล่น การยียวนกวนประสาท
ผู้แข็งแกร่งระดับเทวะชั้นกลางหนึ่งคนกับผู้แข็งแกร่งระดับเทวะ
ชั้นต้นอีกหนึ่งคนเป็นเรื่องที่เขาชอบเป็นที่สุด

เมื่อได้ยินเช่นนี้ ผู้อาวุโสชิงหยุนขมวดคิ้ว “เขาคือ
หลันเฟิง แล้วเจ้าเป็นใคร”

เยียนซานก็สืบสนเช่นกัน อารมณ์ความคิดของเขา
ยุ่งเหยิงไปหมด

ผู้แข็งแกร่งที่ทำให้พวกเขาหวาดกลัวและคิดว่าเป็น
‘หลันเฟิง’ ในตอนแรกคือตัวปลอมมั้งหรือ

“พอได้แล้วหลันซาน หยุดเล่นได้แล้ว” หลันเฟิงห้าม
หลันซานและพูดอย่างใจเย็น “มาจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จเร็ว ๆ

เถอะ อย่าลืมนะว่ายังมีเรื่องสำคัญกว่ารอพวกเรายู่”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ หลันชานชักไหล่และพูดอย่างช่วยไม่ได้
“ได้”

เขาหันกลับไปมองผู้อาวุโสชิงหยุนและตั้งท่าพร้อมต่อสู้
ทันที

“เดี๋ยวก่อน” ทันใดนั้น ผู้อาวุโสชิงหยุนสูดลมหายใจเข้า
ลึกๆ หนึ่งเฮือกและพูดเสียงขรึม “ข้าไม่สนว่าใครในหมู่พวกเจ้า
จะเป็นหลันเฟิง แต่พวกเจ้าจงออกไปจากที่นี่เสียตอนนี้เถอะ
แล้วข้าจะทำเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น”

“ผู้อาวุโสใหญ่” เยียนชานเอ่ยปากพูดอะไร แต่คำพูด
กลับติดอยู่ที่ริมฝีปากและกลืนลงคอ

จู่ๆ เขาก็ตระหนักได้ว่าขุมพลังของสำนักว่างจิง
ในปัจจุบันไม่อาจหยุดพวกหลันเฟิงได้ มีหน้าซ้ำพวกหลันเฟิง
ยังเป็นฝ่ายได้เปรียบ ถ้าเกิดต้องต่อสู้กันจริงๆ สำนักว่างจิง
อาจจะถึงคราวล่มสลายก็เป็นได้

“ออกไป?”

หลันเฟิงสายศีรษะ หากสำนักว่างจึงส่งตัวผู้อาวุโสไท่ชิง มาตั้งแต่แรก เขาคงไม่คิดกดดันสำนักว่างจึง แต่ตอนนี้ถือว่าเขา กับสำนักว่างจึงได้ผูกปมความแค้นต่อกันแล้ว ไม่ว่าจะพูด อย่างไรก็สายเกินไปทั้งนั้น

หลังจากถอนหายใจบางแผ่ว หลันเฟิงก็ไม่มีหระผู้อาวุโส ซิงหยุนอีกต่อไป เขาหันไปพูดกับหลันซานตรงๆ “หลันซาน จัดการซะ”

ตอนนี้ไม่ว่าพูดอย่างไรก็เปล่าประโยชน์ เมล็ดพันธุ์แห่ง ความเคียดแค้นเกลียดชังถูกปลูกฝังแล้ว การต่อสู้ครั้งนี้จะจบลง อย่างสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อต้องตายกันไปข้างเท่านั้น

ใบหน้าของผู้อาวุโสซิงหยุนอึมครึมเป็นที่สุด เขาจ้อง หลันเฟิงอย่างเอาเป็นเอาตาย “เจ้าหนู ข้ายอมรับว่าเจ้า แข็งแกร่งมาก แต่ขึ้นดีอีร์อยู่แบบนี้ วันนี้พวกเจ้ามีแต่ต้องตาย ลงที่นี้เท่านั้น”

“เจ้ายังมีไฟเตี๊ไบบ่อ้นอยู่อีกหรือ”

เมื่อได้ยินคำพูดอันมั่นใจของผู้อาวุโสซิงหยุน หลันเฟิง จุกคิดครุ่นหนึ่ง จากนั้นก็ยิ้มเอ่ย “ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ใช้ไฟเตี๊

ของเจ้าชะ ข้าเองก็อยากเห็นว่าเจ้าจะใช้วิธีไหนฆ่าพวกเรา”

ผู้อาวุโสซึ่งหยุนมั่นใจ แต่หลันเฟิงมั่นใจกว่า ความมั่นใจของหลันเฟิงมาจากความแข็งแกร่งอันไร้เทียมทานของตัวเอง และศาสตราราชันย์เทียมสี่สิบสามชั้นที่อยู่ในกำไลมิติเก็บของ

หลังจากเจียบไปครู่หนึ่ง ผู้อาวุโสซึ่งหยุนพูดเสียงแหบพร่า “เจ้าหนู ข้าหมดความอดทนกับเจ้าแล้ว”

เขาไม่อยากใช้วิธีนั้นจริงๆ เพราะวิธีนั้นอาจทำให้สำนักว่างจึงล่มสลายได้ แต่ถ้าหลันเฟิงยังไล่กัดไม่ปล่อยและบีบบังคับ เขาสู่ทางตัน เขาก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องใช้วิธีนั้น

เมื่อสารพัดวิธีการประนีประนอมไร้ผล ดังนั้นหลันเฟิงจึงเป็นศัตรูที่สำนักว่างจึงต้องกำจัดให้สิ้นซาก

“พูดมากบ้าบอมาลาย มาเริ่มกันเลยดีกว่า” หลันเฟิงไม่ยอมเสียเวลากับผู้อาวุโสซึ่งหยุนอีกต่อไป หากหลงกลยุทธ์ถ่วงเวลาของอีกฝ่ายคงไม่ดีแน่

คำพูดของหลันเฟิงปลุกเร้าไฟโทสะของผู้อาวุโสซึ่งหยุน โหมกระพือ

“ฮ่าๆๆ” ผู้อาวุโสซึ่งหยุนโมโหจนหัวเราะเหมือนคนบ้า เสียสติ “สำนักกว้างจึงจบสิ้นแล้ว พวกเจ้าทุกคนจงถูกฝังไปพร้อมกับสำนักของข้าเสียเถอะ”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ หลันเฟิง หลันซาน จางเสี่ยวเฟย และ กุชิงเหยียนล้วนขมวดคิ้ว เพราะไม่ค่อยเข้าใจว่าผู้อาวุโสซึ่งหยุน หมายถึงอะไร

เยียนซานมองผู้อาวุโสซึ่งหยุนอย่างตกตะลึง “ผู้อาวุโสใหญ่ พวกเราเหลือแค่วิธีเดียวแล้วจริงๆ หรือ”

หากเรื่องนี้ถูกเปิดเผย สำนักกว้างคงที่อยู่มาเป็นพันปี จะล่มสลายในชั่วข้ามคืน

ช่วงที่ผ่านมา มีสายตาดูแลไม่ถ้วนกำลังเฝ้าดูสำนักกว้างอยู่ ถ้าพวกเขาใช้วิธีนั้นจริงๆ ความลับของสำนักกว้างจะต้องถูกเปิดเผยแน่นอน เว้นเสียแต่พวกเขาสั่งฆ่าทุกคนในเมืองเทียนอวี้

แต่หากพวกเขาฆ่าล้างเมืองจริงๆ บุคคลทรงอำนาจอย่างผู้แข็งแกร่งระดับเทพะชั้นปลายจะต้องมาเยือนเมืองนี้แน่นอน ซึ่งผู้แข็งแกร่งระดับเทพะชั้นปลายสามารถใช้วิชา

เรียกปลุกวิญญาณได้

ก่อนหน้านี้เยียนซาน ผู้อาวุโสซึ่งหยุนกับผู้อาวุโสไท่ซิงได้เตรียมทางหนีของตัวเองไว้แล้ว แต่ต่อให้ใช้วิธีนั้นฆ่าพวกหลันเฟิงและหลบหนีไปยังสถานที่ที่ไม่มีใครหาเจอได้ พวกเขาก็ตั้งใจถึงสำนักกว้างฉิงที่สืบทอดมาเป็นพันปีนี้ไม่ลง

ในฐานะเจ้าสำนักกว้างฉิง เยียนซานได้ทุ่มเทร่างกายแรงใจให้กับสำนักกว้างฉิงไปอย่างประเมินค่าไม่ได้ ดังนั้นเขา ย่อมทนเห็นสำนักกว้างฉิงล่มสลายไม่ได้

เมื่อเห็นฉากนี้ ภายในใจของพวกหลันเฟิงเริ่มส่งสัญญาณเตือน แม้พวกเขาตั้งใจจะทำลายสำนักกว้างฉิง แต่คำพูดของผู้อาวุโสซึ่งหยุนทำให้พวกเขาต้องเตรียมป้องกันและตอบโต้

ผู้อาวุโสซึ่งหยุนถอนหายใจยาว หลับตาลง ลูกกระเดือกปลันกระเพื่อมเปล่งเสียง “ออกมาเถิด ผู้อาวุโสสิบเอ็ดสิบสอง”

ทันทีที่ผู้อาวุโสซึ่งหยุนพูดจบ เสียงหัวเราะแผ่วเบา ดังจากป้อมปราการโบราณด้านล่าง “ผู้อาวุโสซึ่งหยุน ท่านควรทำแบบนี้ตั้งนานแล้ว ถ้าท่านอนุญาตให้พวกเราลงมือเร็วกว่านี้ เหล่ายอดฝีมือของสำนักกว้างฉิงคงไม่ตายหรอก”

ทันใดนั้น เจ้าของเสียงก็ปรากฏตัวข้างๆ ผู้อาวุโสชิงหยุนในเวลาเดียวกันก็มีชายชราในชุดเครื่องแบบเดียวกันปรากฏตัวขึ้นอีกข้าง

“ยอดฝีมือระดับสูง” เมื่อเห็นชายชราสองคนปรากฏตัวข้างๆ ผู้อาวุโสชิงหยุน รุ่มาตาของหลันเฟิงหดเกร็งเล็กน้อย สิ้นหน้าพลันเคร่งขรึมทันที “นี่ไม่ถึงว่าสำนักวงจิงจะเก็บชอย ยอดฝีมือระดับเทวะชั้นกลางไว้อีกสองคน”

ผู้อาวุโสสิบเอ็ด ผู้อาวุโสสิบสองนั้นหรือ

เมื่อนึกถึงคำเรียกที่ผู้อาวุโสชิงหยุนเรียกทั้งสองคนนี้ หลันเฟิงแอบรู้สึกตกใจ ทั้งที่เป็นผู้อาวุโสสิบเอ็ดกับผู้อาวุโสสิบสอง แต่กลับเป็นถึงผู้แข็งแกร่งระดับเทวะชั้นกลาง แล้วผู้อาวุโสที่อันดับสูงกว่าจะน่าสะพรึงกลัวขนาดไหน

สองคนนี้มาจากกองกำลังใดกันแน่

ทันใดนั้น เปลือกตาทั้งสองข้างของหลันเฟิงกระตุกแผ่ว เขาจ้องชายชราทั้งสองอย่างแน่นิ่ง “พวกเจ้าเป็นผู้อาวุโสของตำหนักศักดิ์สิทธิ์”

บนแผ่นดินชิงโจวอันกว้างใหญ่ นอกจากตำหนัก
ศักดิ์สิทธิ์แล้ว หลันเฟิงก็นึกไม่ออกว่ามีกองกำลังแบบไหน
ที่ครอบครองชุมพลอันน่าสะพรึงกลัวเช่นนี้

หลังจากได้ยินคำพูดเปิดโปงสถานะของตนจากปาก
หลันเฟิง หนึ่งในผู้อาวุโสมองหลันเฟิงอย่างประหลาดใจ “ข้าไม่คิด
ว่าเจ้าจะเตลสถานะของพวกเราได้เร็วขนาดนี้”

ชายชราอีกคนพูดเสริม “ตอนที่ได้ยินคนไร้ประโยชน์
อย่างเฮยซาบอกว่าพ่ายแพ้ให้กับเจ้า ตอนแรกข้าคิดว่าเขา
พูดถึงพลังของเจ้าเกินจริงเพื่อปกปิดความอ่อนด้อยของตัวเอง
แต่นึกไม่ถึงจริงๆ ว่าเจ้าจะแข็งแกร่งได้ขนาดนี้ อีกทั้งยังดู
แข็งแกร่งกว่าที่เขาพูดอยู่ไม่น้อย”

ตอนที่ 552 การต่อสู้กับผู้อาวุโส แห่งตำหนักศักดิ์สิทธิ์ (ต้น)

“ว่าอย่างไร เจ้าสนใจเข้าร่วมตำหนักศักดิ์สิทธิ์ของพวกเราไหม”
ผู้อาวุโสสิบเอ็ดยิ้มเอ่ย แววคาดหวังผุดวบบนใบหน้า

แม้ตำหนักศักดิ์สิทธิ์ขึ้นชอบการฆ่าอัจฉริยะ แต่คงเป็นเรื่องน่าเสียดายหากต้องฆ่าอัจฉริยะอย่างหล้นเฟิงไปกระทั่งแบบนี้

ผู้อาวุโสสิบสองยิ้มเอ่ยเช่นกัน “ขอแค่เจ้าตกลงเข้าร่วมกับตำหนักศักดิ์สิทธิ์ ข้าจะถือว่าความแค้นในอดีตทั้งหมดเป็นโมฆะ ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าจะได้รับทรัพยากรที่ไม่อาจจินตนาการได้”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ผู้อาวุโสชิงหยุนขมวดคิ้ว แต่ไม่กล้าพูดทักท้วงอะไร ส่วนเยียนซานกลับหน้าเปลี่ยนสีและพูดอย่างกังวล “ผู้อาวุโสสิบเอ็ด...”

ก่อนที่เยียนซานจะพูดจบ ผู้อาวุโสสิบเอ็ดก็บัดมือเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ “เยียนซาน เจ้ามีปัญหากับการตัดสินใจ

ของข้างนั้นหรือ”

เมื่อเห็นสีหน้าไม่พอใจของผู้อาวุโสสิบเอ็ด หัวใจของ
เยียนซานเกร็งกระตุกก่อนรีบปฏิเสธ “ไม่ขอรับ”

“หึ” ผู้อาวุโสสิบเอ็ดแค้นเสียงในลำคอ จากนั้นก็เบน
ความสนใจจากเยียนซานกลับมาที่หลันเฟิงอีกครั้ง “หลันเฟิง
เจ้าได้คำตอบแล้วหรือยัง”

จางเสี่ยวเพยกกับกู่ชิงเหยียนมองหลันเฟิงอย่างกังวล

หลันเฟิงส่ายศีรษะอย่างใจเย็น ดวงตาใสวามองผู้อาวุโส
สิบเอ็ดกับสิบสองพร้อมพูดเอื่อยเฉื่อย “พวกเจ้าคิดว่าจะชนะข้า
สินะ”

ใบหน้าของหลันเฟิงไร้ซึ่งแววกังวลและหวาดกลัว
ดวงตาของเขาสงบนิ่งดุจห้วงน้ำสงบด้าลึก

“ก็คงเป็นเช่นนั้น” ผู้อาวุโสสิบเอ็ดยิ้มจางๆ อย่างมั่นใจใน
ชัยชนะ “หรือว่าเจ้ารับมือกับการโจมตีพร้อมกันของยอดฝีมือ
ระดับทเวะชั้นกลางสองคนไหวล่ะ”

เชื่อว่าผู้แข็งแกร่งระดับทเวะชั้นกลางจะไร้เทียมทาน ยังมี

คนที่เอาชนะพวกเขาได้อยู่ แต่ผู้อาวุโสสิบเอ็ดไม่คิดว่าหลันเฟิง จะทำได้ถึงขนาดนั้น

“ถ้าไม่ลอง ใครจะรู้” หลันเฟิงยืดตัวเหยียดแขนขา แวดคาดหวังปล้นฉายสะท้อนในดวงตา

เขาไม่ได้ต่อสู้อย่างจริงจังมานานแล้ว เวลานี้ผู้อาวุโส สิบเอ็ดกับสิบสองเบื่องหน้าได้ปลุกกระตุ้นความฮึกเหิมอยาก ต่อสู้ของเขาให้ตื่นขึ้นแล้ว

ผู้อาวุโสสิบเอ็ดสายศีรษะอย่างจนปัญญาและถอนหายใจ เอ่ย “เฮ้อ เจ้าช่างดีจริง ๆ”

“เข้ามา หลันเฟิง ข้าขอทูลหนอย่ว่าทำไมเจ้าถึงมั่นใจ ขนาดนี้”

ผู้อาวุโสสิบสองพลิกฝ่ามือกำหอกสีแดงเข้มที่โผล่ขึ้น ในมือแน่น แรงกดดันอันรุนแรงและคลื่นพลังอันเยือกเย็น ปล้นแผ่ซ่านออกจากหอกเล่มนั้นทันที

“นายน้อย ระวังตัวด้วย”

“หลันเฟิง ระวัง”

จางเสี่ยวเฟยกับกุชิงเหยียนตะโกนเตือนอย่างกังวล

ส่วนหลันซานกลับกะพริบตาเอ๋อ “พี่ชายสู้กับพวกเขา
ทั้งสองคนไหวหรือ”

“ไหวไม่ไหว ลองสู้ดูเดี๋ยวกี้”

หลันเฟิงหัวเราะรำ แท้พลันเหยียบเวหา พุ่งเข้าไป
ผู้อาวุโสสิบเอ็ดและสิบสองทันที

ในเวลาเดียวกัน หลันซานก็เหาะมาข้างหน้าและตะโกน
“ตาแก่ชิงหยุน เจ้ายังกล้าสู้อยู่ไหม”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ ผู้อาวุโสชิงหยุนที่ยืนอยู่ไม่ไกลจาก
ผู้อาวุโสสิบเอ็ดและสิบสองโกรธจนหน้าเขียวบัต เขาพุ่งเข้าไป
เผชิญหน้ากับหลันซานอย่างไม่ลังเล “ไอ้เด็กสารเลว ข้าจะฆ่าเจ้า”

ทันใดนั้นทั้งสองฝ่ายก็เริ่มต่อสู้

“ตูม”

เสียงดังคล้ายอสนีบาตก็องกัมปนาทกลางท้องฟ้า
หลันเฟิง ผู้อาวุโสสิบเอ็ด และผู้อาวุโสสิบสองต่างถูกมวลพลัง

ของอีกฝ่ายกระแทกจนผละถอยหลังไปหลายจั้ง แรงปะทะจากทั้งสามทำให้กาลอากาศโดยรอบแตกสลายทันที จากนั้นก็ผสานเป็นเหมือนเดิมอย่างรวดเร็ว

หลันเฟิงสลัดหมัดที่ซ้ำเล็กน้อยและอุทานประหลาดใจ “สมแล้วที่เป็นผู้อาวุโสของตำหนักศักดิ์สิทธิ์ แข็งแกร่งจริงๆ”

แม้หลันเฟิงอาศัยพลังจากเขตแดนแรงถ่วงเพื่อโจมตีผู้อาวุโสสิบเอ็ดและสิบสองที่เพลอ แต่ก็ไม่ทำให้เขาได้เปรียบแม้แต่หน่อย

ขณะที่หลันเฟิงประหลาดใจ ผู้อาวุโสสิบเอ็ดและสิบสองกลับประหลาดใจยิ่งกว่า “เร็วอะไรเช่นนี้”

พวกเขาคิดไม่ถึงว่าความเร็วของหลันเฟิงจะทะยานถึงจุดที่น่าตกใจในชั่วพริบตา ด้วยแรงกระแทกที่เกิดจากความเร็วและพลังระเบิดนั้นทำให้หลันเฟิงต่อสู้กับพวกเขาได้อย่างสูสี

ผู้อาวุโสสิบเอ็ดหรีดา แล้วจู่ๆ ก็หัวเราะเยาะ “ไม่นึกว่าจะกล้าต่อสู้กับพวกเราด้วยมือเปล่า เจ้าอวดดีเกินไปแล้ว”

แม้ปากของผู้อาวุโสสิบเอ็ดจะระบายยิ้ม แต่ในใจลึกๆ

กลับพริ้นพริ้ง ขนาดพวกเขาทั้งสองร่วมมือกันและใช้ศาสตราท้าว
หนึ่งลายเส้นยังไม่ได้เปรียบเทียบอะไร

เดิมทีพวกเขาารู้สึกดูถูกหลั่นเฟิงอยู่ในใจเล็กน้อย
แต่หลังจากปะทะกันครั้งแรก แว่เคร่งขรึมก็ฉายวบบนใบหน้า
ของพวกเขาอยู่ร่างๆ ทันที

“ข้าจะใช้ศาสตรายุทธ์ก็ต่อเมื่อถึงเวลาที่จำเป็น” หลั่นเฟิง
ยิ้มเรียบ

แม้ปากจะพูดอย่างสบายใจ แต่ในใจของหลั่นเฟิงกลับ
รู้สึกจนปัญญา ใช่ว่าเขาไม่ยากใช้ศาสตรายุทธ์ แต่เขาไม่เคย
เรียนรู้ทักษะปรารถนาที่เกี่ยวข้องมาก่อน แทนที่จะทำเช่นนั้น
สู้ใช้มือเปล่าต่อสู้จะดีกว่า ขอแค่ไม่ประมาทก็น่าจะไม่มีปัญหา
ใหญ่อะไร

เมื่อได้ยินคำพูดของหลั่นเฟิง ใบหน้าของผู้อาวุโสสิบเอ็ด
และสิบสองพลันมีดมน “ไอ้เด็กเวอร์ ปากยังไม่ลั่นกลืนน้ำนม
แต่บังอาจดูถูกพวกเรา”

“ลุย”

หลังจากตะเบ็งเสียงหนึ่งคำ ร่างของผู้อาวุโสสิบเอ็ดก็หายวับมาโผล่ไม่ไกลจากเบื้องหน้าหลันเฟิงในเสี้ยวอึดใจ

ส่วนผู้อาวุโสสิบสองก็พุ่งเข้ามาพร้อมกำหอกสีแดงเข้มในมือฟาดใส่หลันเฟิง

เมื่อเห็นอีกฝ่ายเข้าประชิด หลันเฟิงหายใจเข้าลึกๆ รีบกางเซตแดนแรงถ่วงและเพิ่มแรงถ่วงของเซตแดนถึงขีดสุดทันที

พริบตา นั้น ความเร็วของผู้อาวุโสสิบเอ็ดและสิบสองชะลอตัวอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ความเร็วของหลันเฟิงพุ่งสูงขึ้นนับพลัน

“ฟุบ”

ศาสตราวุธของผู้อาวุโสสิบเอ็ดและสิบสองแทงทะลุเสี้ยวเงาที่เหลือดิตพื้นหลังของหลันเฟิงพร้อมเสียงแหวกอากาศ

ในเวลาเดียวกัน ร่างของหลันเฟิงปรากฏขึ้นหว่างกลางผู้อาวุโสสิบเอ็ดและสิบสองราวกับภูตผี จากนั้นหมัดที่ซ่อนอยู่ใต้แขนเสื้อก็ซัดโจมตีอย่างกะทันหัน “ตูมๆ”

เสียงหนักกราวดังสองครั้งติดกัน ผู้อาวุโสสิบเอ็ดและ

สิบสองล้านถูกตัดกระเด็นถอยหลังไปร้อยกว่าจัมพร้อมเลือด
สีแดงสดไหลออกจากมุมปาก

นี่คือความเร็วสูงสุดของหลันเฟิง ซึ่งเป็นความเร็ว
ที่แม้แต่ท่านประมุขกุเหียนยังทึ่งใจ

“พลังเขตแดน”

รู๋มานตาของผู้อาวุโสสิบเอ็ดและสิบสองหดเกร็งอีกครั้ง
แม้พลังของเขตแดนแรงถ่วงไม่ทรงพลังพอที่จะทำให้พวกเขา
ได้รับบาดเจ็บร้ายแรง แต่ความรู้สึกถูกพันหนาแน่นการแขนขา
ก็ทำให้พวกเขาเหมือนตกเป็นฝ่ายถูกกระทำ

ผู้อาวุโสสิบเอ็ดขมวดคิ้วจ้องหลันเฟิงอย่างเอาตาย “นี่มัน
เขตแดนประเภทใดกัน”

เขามีชีวิตมาหลายร้อยปีและผ่านการต่อสู้มานับไม่ถ้วน
แต่ไม่เคยเจอเขตแดนแปลกพิลึกเช่นนี้มาก่อน แม้ไม่ทรงพลัง
มากนัก แต่ก็ป้องกันได้ยาก ความเร็วก็ถูกจำกัด ส่งผลให้การ
โจมตีของพวกเขาลดลงอย่างมาก

“ตำหนักศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาเจ้าเก่งนักไม่ใช่หรือ

หากพวกเจ้ามีปัญหาที่ลองเตาเองสิ” หลันเฟิงอมยิ้ม

อันที่จริง หลันเฟิงรู้สึกตกใจเช่นกัน เขาไม่เคยคิดว่า เขตแดนแรงถ่วงที่ปลดปล่อยพลังเต็มพิกัดจะลดทอนความเร็วของผู้แข็งแกร่งระดับทเวซันกลางได้มากขนาดนี้ กระทั่งทำให้การโจมตีของอีกฝ่ายมาไม่ถึงเขา

ตอนที่ประลองฝีมือกับท่านประมุขกุเหียน แม้ความเร็วของกุเหียนจะลดลง แต่ก็ยังเร็วกว่าหลันเฟิงมาก

ยิ่งเห็นสีหน้าไร้แววवादกลัวของหลันเฟิงเด่นชัดขึ้น สีหน้าของผู้อาวุโสสิบเอ็ดก็ยิ่งมีดมนลง “ก็แค่เขตแดน เจ้ามีมัน พวกเราก็มีเช่นกัน”

หลันเฟิงยังไม่ทันเอ่ยปาก เสียงคำรามก็ดังลั่น “เขตแดน น้ำแข็งเหมันต์”

ชั่วขณะต่อมา พลังแห่งเขตแดนอันเย็นยะเยือกก็แผ่ขยายจากร่างผู้อาวุโสสิบเอ็ดอย่างรวดเร็ว

ครั้นเขตแดนทั้งสองทับซ้อนกัน เกราะของหลันเฟิงและผู้อาวุโสสิบเอ็ดพลันพรวดร่วงกับเข้าสู่ปริภูมิอันเป็นเอกเทศ

เมื่อเห็นผู้อาวุโสสิบเอ็ดทางเขตแดน ผู้อาวุโสสิบสอง
ก็ไม่รอช้า รีบทางเขตแดนของตนทันที “เขตแดนพายุคลั่ง”

สิ้นเสียง เกราะของเขา ก็พรวดพราดกับโปรงใสอย่าง
รวดเร็ว

“เขตแดนน้ำแข็งเหม็นต์ เขตแดนพายุคลั่ง?” เมื่อเห็น
เกล็ดน้ำแข็งที่ลอยอยู่กลางอากาศและคมมีดวายุโปรงใส
รูปจันทร์เสี้ยว ดวงตาของหลันเฟิงก็ฉายแววเคร่งขรึม

เวลานี้ ผู้อาวุโสสิบเอ็ดและผู้อาวุโสสิบสองยืนประกบ
หลันเฟิงไว้ตรงกลาง

“ยอมแพ้เถอะ หลันเฟิง”

ผู้อาวุโสสิบเอ็ดพูดเสียงเรียบ “ในเขตแดนของพวกเรา
แม้แต่ผู้แข็งแกร่งระดับทเวะชั้นกลางสูงๆ ก็ทำอะไรพวกเรา
ไม่ได้”

ผู้แข็งแกร่งระดับทเวะชั้นกลางทั่วไปสองคนรวมพลังกัน
อาจเอาชนะผู้แข็งแกร่งระดับทเวะชั้นกลางสูงๆ ไม่ได้ แต่พวกเขา
ไม่เหมือนคนส่วนใหญ่ เพราะพลังเขตแดนของพวกเขาช้อนทับ

กันอย่างสมบูรณ์ ทำให้พลังอำนาจเพิ่มเป็นเท่าตัว

หลันเฟิงนึกคิด ‘เป็นเพราะพลังของเขตแดนทั้งสอง
ชนทับกันอย่างลงตัวสินะ’

น้ำแข็งเหม็นคับกับพายุลั่ง

ลมพายุลั่งเสริมความเร็วและพลังอำนาจให้เกล็ดน้ำแข็ง
เป็นเท่าตัว ส่วนเกล็ดน้ำแข็งก็ทำให้อุณหภูมิของพายุลดลง
จับพลันและมีพลังอำนาจน่ากลัวไม่แพ้กัน

“ทรงพลังมาก แต่ถ้าโจมตีไม่โดนตัวก็ทำอะไรเข้าไม่ได้”

เมื่อเห็นแววมั่นใจบนใบหน้าผู้อาวุโสสิบเอ็ดและสิบสอง
หลันเฟิงก็ส่ายศีรษะ แม้พลังของเขตแดนน้ำแข็งเหม็นคับกับ
เขตแดนพายุลั่งจะส่งผลกระทบต่อนายอยู่บ้าง แต่ยังคงน้อยกว่า
มากเมื่อเทียบกับเขตแดนแรงถ่วง พลังจากเขตแดนทั้งสอง
ไม่อาจลดทอนความเร็วของหลันเฟิงได้สักนิด

“หลันเฟิง เจ้าจงอย่ามั่นใจเกินไป” ผู้อาวุโสสิบเอ็ด
หัวเราะเยาะ “ความเร็วของเราอาจไม่เท่าเจ้า แต่อย่าลืมว่านี่คือ
เขตแดนของพวกข้า พวกข้าโจมตีได้จากทุกจุด ดูซิว่าเจ้า

จะหลบอย่างไร”

ทันทีที่สิ้นเสียง ผู้อาวุธโสสิบเอ็ดจู่โจมทันทีราวกับจะ
ย่นยันคำพูดของตัวเอง “ผีนึกน้ำแข็งโลกา”

เมื่อเห็นผู้อาวุธโสสิบเอ็ดเปิดฉากโจมตี ผู้อาวุธโสสิบสอง
ก็ควบคุมพลังเขตแดนของตัวเองอย่างเจียบๆ “วายุกระโชก”

ทันใดนั้น ผลึกน้ำแข็งนับไม่ถ้วนควบแน่นใต้ฝ่าเท้าของ
ผู้อาวุธโสสิบเอ็ดแล้วแผ่พุ่งไปทางหลังเฟิงอย่างรวดเร็ว

เนื่องด้วยการเสริมพลังของวายุกระโชก อณูภูมิของ
ผลึกน้ำแข็งจึงลดต่ำและแผ่พุ่งใส่หลังเฟิงด้วยความเร็วที่เพิ่มขึ้น
เป็นสองเท่า เพียงไม่กี่ห้วงลมหายใจก็เข้าประชิดเบื้องหน้า
หลังเฟิงแล้ว

“ฟุบ”

รูม่านตาของหลังเฟิงหดเกร็ง ร่างพลันถอยกลับอย่าง
ทันด่วน หลบผลึกน้ำแข็งได้อย่างหวุดหวิด

หลังเฟิงมองผลึกน้ำแข็งสีฟ้าอย่างหวั่นใจอยู่ร่ำไรและ
พูดเสียงขรึม “เป็นพลังที่น่ากลัวจริงๆ”

เขาสัมผัสได้ถึงพลังอันน่าสะพรึงกลัวที่แฝงอยู่ใน
เกล็ดน้ำแข็งได้อย่างชัดเจน ด้วยการป้องกันของเขาคงต้านทาน
พลังนี้ได้ไม่ถึงหนึ่งห้วงลมหายใจ

หากถูกโจมตีก็มีแต่ตายสถานเดียว

แต่ในขณะที่หลั่นเฟิงเฟิงตั้งตัวได้ไม่ทันไร ทันใดนั้นก็
สัมผัสถึงความอันตรายสุดขีดที่จู่โจมมาจากเหนือศีรษะของเขา
ทำเอาหน้าเขาเปลี่ยนสีเล็กน้อยก่อนรีบเบี่ยงหลบอย่างไม่ลังเล

“ฟูบ”

ทันทีที่หลั่นเฟิงหลบพ้น คมแหลมของผลึกน้ำแข็งที่
แผ่ฐานคลื่นความเย็นก็พุ่งแทงพื้นตรงที่เดิมที่เขาอยู่ในบัดดล

ตอนที่ 553 การต่อสู้กับผู้อาวุโส แห่งตำหนักศักดิ์สิทธิ์ (จบ)

ภายในปริภูมิเขตแดน

“ตูมๆๆๆ”

เพียงไม่กี่ห้วงลมหายใจ ผู้อาวุโสสิบเอ็ดและสิบสอง
เปิดฉากโจมตีหลายสิบครั้ง ทำให้เกิดระเบิดอย่างรุนแรง
ติดต่อกัน เศษน้ำแข็งโปร่งใสที่แฝงด้วยรังสีความเย็นแตกกระจาย
และลอยฟุ้งไปทั่วสารทิศ

หลันเฟิงหยุดหอบหายใจอย่างหนักอยู่เบื้องไกล
“เปลืองแรงเกินไปหากต้องรักษาความเร็วสูงสุดอยู่ตลอด”

เขตแดนเป็นการโจมตีที่ทรงพลังที่สุดของผู้แข็งแกร่ง
ระดับเทวะ เมื่ออยู่ในเขตแดน พลังโจมตีของผู้แข็งแกร่งระดับ
เทวะจะเพิ่มขึ้นอย่างมาก ทั้งยังควบคุมพลังของเขตแดนโจมตี
ศัตรูได้อย่างใจนึก แต่ในขณะเดียวกันการทางเขตแดนก็ผลาญ
พลังเทวะและพลังวิญญาณไปอย่างรวดเร็ว

“สมแล้วที่เป็นศัตรูตัวฉกาจในบัญชีดำของตำหนักศักดิ์สิทธิ์ พวกเรารวมพลังโจมตีเจ้าหลายครั้ง แต่ก็ไม่ได้โดนเจ้าเลยสักครั้ง” ผู้อาวุโสสิบเอ็ดหยุดโจมตีชั่วคราว สิ้นหน้าเริ่มเกร็งขม

การโจมตีอย่างต่อเนื่องผลาญพลังทเวะและพลังวิญญาณของพวกเขาไปมาก หากทำเช่นนี้ต่อไป พลังของทั้งสองจะหมดก่อนหลันเฟิง

ผู้อาวุโสสิบสองขมวดคิ้วเช่นกัน “ตั้งมือพอสมควร”

“โอกาสดี”

เมื่อเห็นผู้อาวุโสสิบเอ็ดและสิบสองหยุดโจมตี ดวงตาของหลันเฟิงเป็นประกาย ทันใดนั้น คลื่นแรงถ่วงอันน่ากลัวรอบตัวหลันเฟิงเริ่มกระเพื่อมไหว สนามแม่เหล็กโปร่งใสไร้รูปทรงสั่นกระเพื่อมรุนแรงอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เขตแดนแรงถ่วง พลังดูดชั้นสูงสุด

ผู้อาวุโสสิบเอ็ดและผู้อาวุโสสิบสองสัมผัสได้ถึงแรงดูดแปลกประหลาดที่โถมเข้าปกคลุมร่างกายของพวกเขาได้ในทันที ภายใต้อานุภาพของแรงดูดที่น่ากลัวนี้ ร่างกายของ

พวกเขาเคลื่อนไหวเข้าหาหลันเฟิงอย่างควบคุมไม่ได้ ความเจ็บปวด
พลันแผ่ซ่านจากอวัยวะภายในของพวกเขาอยู่ราย ๆ

“บัดชบ พลั้งแปลกฟิสิกนี้่อีกแล้ว” สีหน้าของผู้อาวุโส
สิบเอ็ดและสิบสองเปลี่ยนไป พวกเขาพยายามต้านทานแรงดูด
ที่แผ่มาจากหลันเฟิง แต่แรงดูดประหลาดนี้ไม่ใช่พลังที่จับต้องได้
ไม่ว่าพวกเขาจะต้านทานอย่างไรก็ไร้ผล

หลันเฟิงมองผู้อาวุโสสิบเอ็ดและสิบสองที่ถูกแรงดูด
ลากเข้ามา ขณะเดียวกันก็ยันเท้าบนพื้นและเพิ่มแรงถ่วงบนตัว
ชั่วพริบตาต่อมาก็พุ่งโฉบเข้าประชิดด้านหน้าผู้อาวุโสสิบเอ็ด
และสิบสองด้วยความเร็วที่เพิ่มขึ้นอย่างกะทันหัน

ผู้อาวุโสสิบเอ็ดและสิบสองต่างตกใจกับการพุ่งเข้ามา
ของหลันเฟิงในเสี้ยวอึดใจ ทันใดนั้นพวกเขาก็หยุดต้านทาน
แรงถ่วงและเปลี่ยนมาโจมตีอย่างรวดเร็ว

“หิมะเหมันต์แซ่แข็ง”

“ลมกรดเจือิน”

ผลึกน้ำแข็งที่สอหดแทรกด้วยเกล็ดหิมะแผ่กระจายจาก

ร่างผู้อาวุโสสิบเอ็ดไปรอบทิศ อุณหภูมิที่เย็นจัดปล้นแช่แข็ง
ปฏิกิริยาทันที

ในเวลาเดียวกัน ไบโอมิตดลกรดทรงจันทร์เสี้ยวขนาดใหญ่
ก็ผ่าผลึกน้ำแข็งจนแตกกระจายกลายเป็นหนามน้ำแข็งแหลมคม
จากนั้นก็พุ่งแทงหลั่นเฟิงพร้อมคลื่นความเย็นที่แช่แข็งทำลาย
ทั้งปฏิกิริยา

สีหน้าของหลั่นเฟิงยังคงสงบนิ่งเป็นที่สุด เขาเพียง
เปล่งเสียงต่ำ “เปลี่ยน”

เขตแดนแรงถ่วง พลัสผลึกชั้นสูงสุด

แรงดูดอันน่าสะพรึงกลัวก่อนหน้านี้เปลี่ยนชั่วเป็น
แรงผลักที่น่าสะพรึงกลัวไม่แพ้กันอย่างฉับพลัน ทำให้อำนาจ
พลังจากหิมะเหมันต์แช่แข็งกับลมกรดเฉือนอ่อนกำลังลง
อย่างมาก

ผู้อาวุโสสิบเอ็ดและสิบสองต่างป้องกันแรงถ่วงที่เปลี่ยนชั้น
อย่างกะทันหันไม่ทัน

“ฟุบ”

ในเวลาเดียวกัน หลันเฟิงก็เผชิญหน้ากับดงหนามน้ำแข็ง
แหลมคมที่อ่อนกำลังลงโดยตรง

เมื่อเห็นฉากนี้ ผู้อาวุโสสิบเอ็ดหัวเราะเยาะ “รันทดที่ตาย”

ผู้อาวุโสสิบสองยิ้มเยาะเย้ยประหนึ่งเห็นฉากที่หลันเฟิง
ถูกหนามน้ำแข็งแทงทะลุ

แม้แรงถ่วงอันรุนแรงทำให้พวกเขารู้สึกอึดอัดเป็นที่สุด
โดยเฉพาะเมื่อแรงถ่วงเปลี่ยนชั่ว พวกเขารู้สึกเหมือนควบคุม
ร่างกายไม่ได้ แต่กระนั้นพวกเขาก็ยังมั่นใจกับการโจมตีของ
ตัวเองมาก

แต่ในช่วงเวลานี้ กระบี่โบราณเล่มยาวพลันปรากฏในมือ
อันว่างเปล่าของหลันเฟิงพร้อมปลดปล่อยแรงกดดันอันทรงพลัง
ออกมา มันคือศาสตราวุธหนึ่งลายเส้นที่หลันเฟิงเคยแลงมา
จากสำนักศึกษาระดับหนึ่ง

“วิชาชักกระบี่”

ประกายแสงยากสังเกตพลันผุดวาบในดวงตา จากนั้น
หลันเฟิงก็เข้าสู่สภาวะขั้นบรรลุนั้นที่

ยามเข้าสู่สภาวะขั้นบรรลु สรรพสิ่งเบื้องหน้าหลันเฟิง
ล้วนสูญหายและถูกแทนที่ด้วยสายยั่วเยี้ยมากมายหนาแน่น
โดยแต่ละเส้นจะรายล้อมจุดแสงจำนวนมาก เคลื่อนไหวแล่นไปมา
ถักทอเป็นฉากภาพ

กระแสเวลาไหลซ้าลงราวกับถูกควบคุม

ฝ่ามือที่จับกระบี่โบราณเรียวยาวแน่นกระชับเคลื่อนไหวยับ
เบาๆ แล้วทันใดนั้น นิ้วทั้งห้าที่วางเรียงบนด้ามจับก็ระเบิดพลัง
เหนือจินตนาการออกมาฉับพลัน

“เซ้ง” เสียงกระบี่เสกกังวานดังก้องทั่วปริมณฑลแดน

เสียงกระบี่อันไพเราะเสนาะหูพลันทำลายเวลาที่นิ่งค้าง
อย่างรวดเร็ว โลกที่ถักทอด้วยเส้นสายคล้ายกลับมาถูกแต่งเติม
ด้วยสีสันอีกครั้ง

แสงกระบี่อันแวววาวสอดส่องแยงตาผู้อาวุธโสสิบเอ็ดและ
สิบสองจนรุ่มานตาหุดเล็กในทันใด

ชั่ววูบต่อมา แสงกระบี่ก็ดับ

“แครก”

“พรวด”

ผู้อาวุโสสิบเอ็ดมองตามแสงกระบี่ไม่ทัน เพราะพลังทวะ
บนร่างกายพลันแตกสลายในเสี้ยวพริบตา จากนั้นความ
เจ็บปวดอย่างรุนแรงก็ซ่านมาจากสมอง

ภายใต้สายตาดกใจกลัวของผู้อาวุโสสิบสอง แสงสีขาว
พลันสว่างวาบกลางหว่างคิ้วของผู้อาวุโสสิบเอ็ดก่อนร่างทั้งร่าง
จะแตกกระเบิดคาที่

“ตูม”

หลังจากร่างของผู้อาวุโสสิบเอ็ดระเบิด เกล็ดน้ำแข็งที่
ลอยว่อนทั่วปริภูมิเขตแดนก็ละลายอย่างรวดเร็วพร้อมปลดปล่อย
ไอบราณออกมามหาศาล

ผู้อาวุโสสิบสองมองเกล็ดน้ำแข็งที่กำลังละลายในกลาง
อากาศอย่างไม่อยากเชื่อ หัวใจสั่นสะท้านด้วยความกลัว
“ตายแล้ว?”

ผู้แข็งแกร่งระดับทวะชั้นกลาง ผู้อาวุโสสิบเอ็ดแห่ง
ตำหนักศักดิ์สิทธิ์ป้องกันกระบี่ของหลันเฟิงไม่ได้แม้แต่ครั้งเดียว

คุณสมบัติร่างกายของผู้แข็งแกร่งระดับเทวะทุกคนล้วนผ่านการเปลี่ยนแปลงกลายสภาพ ไม่ว่าจะเป็นได้รับบาดเจ็บสาหัสเพียงใดก็ใช้พลังเทวะฟื้นตัวจากการบาดเจ็บได้อย่างรวดเร็ว เว้นเสียแต่การโจมตีที่ได้รับจะรุนแรงเกินไปจนปลิดชีพคนคนนั้นได้ในเสี้ยวขณะ

“การโจมตีของหลันเฟิงรุนแรงจนฆ่าผู้แข็งแกร่งระดับเทวะชั้นกลางได้ในชั่วพริบตาเลยหรือ” ผู้อาวุโสสิบสองตกตะลึงจนสั่นสะท้านไปถึงแก่นใจ นี่เป็นครั้งแรกที่แวตอาอันเยอหยิ่งของเขาฉายแววหวาดกลัว

เขาไม่ได้อ่อนแอไปกว่าผู้อาวุโสสิบเอ็ด แต่ก็ไม่ได้แข็งแกร่งไปกว่าผู้อาวุโสสิบเอ็ดเช่นกัน

ในเมื่อหลันเฟิงฆ่าผู้อาวุโสสิบเอ็ดได้ภายในชั่วพริบตา ดังนั้นย่อมฆ่าเขาได้ในเวลาไม่ถึงชั่วพริบตาอย่างแน่นอน

ผู้อาวุโสสิบสองรีบเหาะถอยหลังอย่างไม่ลังเล “หนี”

ขนาดพวกเขาทั้งสองร่วมมือกันยังเอาชนะหลันเฟิงไม่ได้ แล้วนับประสาอะไรกับเขาแค่ตัวคนเดียว

หลันเฟิงมองผู้อาวุโสสิบสองที่กำลังหนีหัวซุกหัวซุน
พลางแค้นเสียงหึในลำคอก่อนพุ่งตัวไล่ตามไปอย่างรวดเร็ว
“ในเมื่อพวกเจ้ามาที่นี่ด้วยกันก็ต้องลงนรกไปด้วยกัน”

เขตแดนแรงถ่วง พลังดูดชั้นสูงสุด

แรงถ่วงทั่วปฐภูมิเขตแดนเปลี่ยนชั่วอีกครั้งหลังจาก
หลันเฟิงพุดจบ แรงดูดอันน่าสะพรึงกลัวโถมปกคลุมผู้อาวุโส
สิบสองที่กำลังหนีตายอย่างตะลึงตะลาน ทำให้ความเร็วของเขา
ลดฮวบในทันที เขาเหมือนคนจมน้ำที่ตะเกียกตะกายอยู่กลาง
บึงลึก ไม่ว่าจะพยายามเพียงใดก็หนีไม่พ้น

ชั่วพริบตานั้น หลันเฟิงพลันปรากฏขึ้นด้านหลังผู้อาวุโส
สิบสอง

ผู้อาวุโสสิบสองหน้าถอดสีเมื่อรู้ว่าความเร็วของตัวเอง
ลดลง เขาหันกลับหลังมองโดยสัญชาตญาณ

“วิชาชักกระบี่”

ครั้นเสียงแผ่วเบาดังกระทบโสต รูม่านตาของผู้อาวุโส
สิบสองหดเกร็ง แล้วฉากสะท้อนขวัญที่สุดแสนประหลาด

ก็ปรากฏขึ้นอีกครั้ง

เพียงไม่กี่ห้วงลมหายใจ ร่างของผู้อาวุโสสิบสองก็ระเบิด
เขตแดนพายุคลั่งที่ทับซ้อนกับเขตแดนแรงถ่วงพลังแตกกระจาย
ไปด้วยเช่นกัน จากนั้นพายุคลั่งทั่วปฐภูมิก็ค่อยๆ สลายไป

กลางอากาศ

เงาร่างของหลันเฟิงปรากฏขึ้นในครรลองสายตาของ
ทุกคนอีกครั้ง

“จบแล้ว” เมื่อเห็นเงาร่างที่ปรากฏขึ้นกลางอากาศอีกครั้ง
ผู้อาวุโสชิงหยุน เยียนซาน และผู้อาวุโสไท่ซิงที่เฝ้าดูเหตุการณ์
อยู่ก็ระบายยิ้มด้วยความยินดีอย่างอดไม่ได้ แต่พอเห็นใบหน้า
ของเงาร่างนั้นชัดขึ้นเรื่อยๆ รอยยิ้มของพวกเขาก็แข็งค้าง
ในบัดดล

ข้างหลุมลึกในป้อมปราการโบราณเบื้องล่าง ผู้อาวุโสไท่ซิง
รู้สึกเหมือนถูกฟ้าผ่า “เป็นไปได้อย่างไร เป็นเขาได้อย่างไร...”

เยียนซานก็พิมพ์เสียงแหบพร่าเช่นกัน “ผู้อาวุโสสิบเอ็ด

และสิบสองอยู่ที่ไหน”

“จบแล้ว” หัวใจของผู้อาวุโสซิงหยุนเต้นระรัว เขาอาศัยช่วงเวลาที่หลันทานตกตะลึงตอนหลันทิงเฟิงโผล่มาถอยห่างจากนั้นก็รีบหนีออกจากเมืองอย่างไม่ลังเล

ในช่วงเวลาอันตรายนี้นี้ ผู้อาวุโสซิงหยุนยังใช้ชีวิตแบบผลาญเลือดเนื้อเพื่อเพิ่มความเร็วให้ตัวเองถึงขีดสุดอย่างไม่เสียดาย

เมื่อเห็นผู้อาวุโสซิงหยุนหนีอย่างไม่คิดชีวิต หลันทานจึงเข้าไปช่วงขณะ จากนั้นก็ตะโกนด่าอย่างโมโห “ไอ้ขี้ขลาด”

หลันทิงเฟิงคาดไม่ถึงว่าผู้อาวุโสซิงหยุนจะตอบสนองรวดเร็วขนาดนี้ หลังจากหยุดนิ่งอยู่สักพักก็ขมวดคิ้วและแค้นเสียงดุด่า “หนีเร็วชะมัดยาด”

แม้เขาอยากเก็บผู้อาวุโสซิงหยุนไว้ แต่ก็รู้ดีว่าด้วยความเร็วในสภาพเช่นนี้ของเขาคงไล่ตามผู้อาวุโสซิงหยุนไม่ทัน

“หนี” และแล้วเยียนชานก็ตั้งสติได้ จากนั้นก็ทิ้งผู้อาวุโสไท่ซิงและรีบหนีออกนอกเมืองทันที

หลันเฟิงเหลือบมองเยียนซานแวนหนึ่งก่อนหายตัวไป โผล่ด้านหน้าเยียนซานในชั่ววูบต่อมา ทำให้เยียนซาน ต้องหยุดชะงัก

“ผู้อาวุโสชิงหยุนหนีรอด แต่ไม่ได้หมายความว่าเจ้าจะหนีรอด” หลันเฟิงมองเยียนซานอย่างเย็นชา “ข้าเตือนเจ้าตั้งแต่แรกแล้วว่าอย่าเข้ามายุ่ง ตอนนี้มันสายเกินไปแล้วที่จะมานึกเสียใจภายหลัง”

สีหน้าของเยียนซานซีดเผือดจับพลัน “ไม่ ข้า...”

ก่อนที่เขาจะพูดจบ เกราะของหลันเฟิงก็หายวับราวกับเคลื่อนย้ายปริบตา ครั้นโผล่ขึ้นมาอีกครั้งก็เข้าประชิดเยียนซาน ในระยะสิบจั้งพร้อมขัดหมัดที่ซ่อนอยู่ใต้แขนเสื้ออย่างรวดเร็ว

“ตู๋ม”

ครันแสงไฟจาดาสว่างวาบ เยียนซานก็ถูกหมัดขัดทะลุร่าง จากนั้นก็ระเบิดเป็นเศษเนื้อนับไม่ถ้วนร่วงลงจากอากาศ

ปลิดชีพชั่วปริบตา

แม้ไม่ใช่วิชาชักกระบี่ แต่หลันเฟิงก็ฆ่าเยียนซานที่เป็น

ผู้แข็งแกร่งระดับเทวะชั้นต้นได้ตายง่ายตายในชั่วพริบตา

หลังจากจัดการเยียนซานแล้ว หลันเฟิงเหลือบมอง
ผู้อาวุโสไท่ชิงใต้ซิงด้านล่าง จากนั้นก็ถอนสายตากลับ เหาะไปหา
กู่ชิงเหียนและจางเสี่ยวเฟยอย่างเชื่องช้า “ที่เหลื่อฝากพวกเจ้า
จัดการด้วย”

ผู้อาวุโสไท่ชิงได้รับบาดเจ็บสาหัสจนพลังต่อสู้ลดลงมาก
ดังนั้นจึงสู้กับจางเสี่ยวเฟยไม่ไหวอย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้
หลันเฟิงจึงหมดความสนใจและไม่อยากยื่นมือเข้าไปยุ่ง

กู่ชิงเหียนและจางเสี่ยวเฟยมองหลันเฟิงอย่างซาบซึ้งใจ
แล้วหันกลับมามองหน้ากัน จากนั้นก็เหาะลงไปที่บ้อมปราการ
โบราณเบื้องล่าง

เมื่อเห็นกู่ชิงเหียนและจางเสี่ยวเฟยใกล้เข้ามา ผู้อาวุโส
ไท่ชิงก็พูดอย่างหวาดกลัว “พวกเจ้า อย่าเข้ามานะ”

เขาไม่เคยจินตนาการมาก่อนว่าสำนักว่างฉิงที่ยิ่งใหญ่
ทรงพลังจะล่มสลายอย่างย่อยยับในสักวัน แม้แต่ผู้อาวุโสจาก
ตำหนักศักดิ์สิทธิ์สองคนก็ไม่อาจหยุดผีเท้าของศัตรูได้

ขุนเขาที่ปกขังพังทลาย ส่วนตัวผู้อูโสไท่ซึ่งเองก็
บาดเจ็บสาหัส นี่เป็นครั้งแรกที่ผู้อูโสทรงศักดิ์อย่างเขาได้ลิ้มลอง
รสชาติแห่งความสิ้นหวัง

ดบอโยบ

ตอนที่ 554 เมืองทะเลทรายโบราณ

“อ้าก”

เสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดดังลั่นภายในป้อมปราการโบราณไม่หยุด

จางเสี่ยวเฟยและกู่ชิงเหยียนผลัดกันทรมานผู้อาวุโสไท่ซิงเพื่อระบายความเคียดแค้นเกลียดชังจนอีกฝ่ายไม่เหลือสภาพความเป็นมนุษย์

ผู้อาวุโสไท่ซิงที่ถูกทรมานอยู่บนพื้นเกร็งกระดูกอย่างรุนแรงทั่วทั้งร่าง ใบหน้าของเขาบิดเบี้ยวเสียรูปดูน่าเกลียด

หลังจากระบายอารมณ์เสร็จ ขณะที่จางเสี่ยวเฟยกำลังจะจบชีวิตของผู้อาวุโสไท่ซิง จู่ๆ หลันเฟิงก็เอ่ยปากพูด “เดี๋ยวก่อน เจ้าฆ่าเขาตอนนี้ไม่ได้”

“ทำไม” สีหน้าของจางเสี่ยวเฟยและกู่ชิงเหยียนเปลี่ยนไป พวกเขาองหลันเฟิงอย่างเคร่งขรึม

เมื่อเห็นท่าทางของทั้งสองคน หลันเฟิงสายศีรษะและยิ้มเอ่ย “สำนักว่างจึงกับตำหนักศักดิ์สิทธิ์สมคบคิดกัน ผู้อาวุโสไท่ชิงจะต้องรู้ความลับมากมายแน่นอน ดังนั้นตอนนี้เขายังมีประโยชน์อยู่”

หลังจากเว้นช่วงไปชั่วขณะ หลันเฟิงก็พูดต่อ “เอาไว้วางความลับที่เราารู้ได้แล้ว เจ้าจะทำอะไรกับเขาก็ตามแต่เจ้าต้องการ”

จางเสี่ยวเพยมองผู้อาวุโสไท่ชิงอย่างคับแค้นใจ แต่เขาต้องเชื่อฟังการตัดสินใจของหลันเฟิง สุดท้ายจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากปล่อยผู้อาวุโสไท่ชิงไป

“เอาละ ความแค้นถูกชำระแล้ว อีกทั้งหาตัวเยียนอวีฉีเจอแล้ว ดังนั้นพวกเจ้ากลับไปได้แล้ว” หลันเฟิงมองกู่ชิงเหียนและหญิงสาวหน้าตาสวยสดใสที่อยู่ข้างเขา แม้ไม่เคยเห็นรูปร่างหน้าตาที่แท้จริงของเยียนอวีฉีมาก่อน แต่ดูจากที่กู่ชิงเหียนปฏิบัติกับนางอย่างทะนุถนอม ผู้หญิงคนนี้ต้องเป็นเยียนอวีฉีอย่างแน่นอนโดยไม่ต้องสงสัย

ในส่วนของผู้สำนักร้อยบุปผาและคนอื่นๆ ล้วนถูก

จางเสี่ยวเฟยฆ่าเรียบ

กูชิงเหยียนและเยียนอวี๋จี้มองหน้ากัน จากนั้นก็โค้งคำนับหลันเฟิง “หลันเฟิง ขอขอบคุณมาก”

หลันเฟิงยิ้มพลาบพักหน้า จากนั้นหันไปพูดกับจางเสี่ยวเฟย “จางเสี่ยวเฟย พาพวกเขากลับไปที่สำนักศึกษาระดับหนึ่ง นำตัวผู้อาวุโสไท่ชิงไปขังไว้ที่นั่นด้วย”

เขาไม่ใช่สุดยอดผู้ไท่สวน ดังนั้นควรปล่อยเรื่องบางเรื่องให้มืออาชีพจัดการดีกว่า

สำนักศึกษาระดับหนึ่งใหญ่ขนาดนั้น จึงไม่น่าจะยากที่จะหาอัจฉริยะผู้เชี่ยวชาญในการไท่สวน

“ขอรับ นายน้อย” จางเสี่ยวเฟยโค้งคำนับและตอบรับอย่างเคารพ

หลันเฟิงปิดมือก่อนกวาดตามองรอบป้อมปราการโบราณ จากนั้นก็สายตึ้งและถอนหายใจ “สำนักว่างจึงจบสิ้นแล้ว”

ไม่ว่าจะเป็นการกำจัดขุมพลังที่ซ่อนเร้นของตำหนักศักดิ์สิทธิ์หรือแบ่งทรัพยากรของสำนักว่างจึง กองกำลังใหญ่

ทั้งหมดจะไม่มีวันอยู่เฉย อาจจะในวันเดียวหรือสิบวัน
แต่สุดท้าย สำนักว้างจึงจะถูกกลบชื่อจากแผ่นดินใหญ่นี้ไป
ตลอดกาล

นับเป็นเรื่องน่าเสียดายอยู่บ้างที่กองกำลังพันปีอย่าง
สำนักกว้างต้องล่มสลายไปกระทั้งแบบนี้

“ช่างเถอะ หากจะโทษใคร พวกเขาก็ควรโทษตัวเอง
แอบคบค้าสมาคมกับตำหนักศักดิ์สิทธิ์อย่างลับๆ ถึงถูกทำลาย
ก็โทษใครไม่ได้” หลันเฟิงถอนหายใจแผ่วเบา การที่สำนักกว้าง
ชักนำความตายมาสู่ตนเช่นนี้ช่วยลดปัญหายุ่งยากให้หลันเฟิง
ได้มาก

เรื่องที่น่าเสียดายเพียงอย่างเดียวคือผู้อาวุโสชิงหยุน
หนีไปได้ เขาคือปลาที่หลุดแห ชัยยังเป็นปลาตัวใหญ่อีกด้วย

หลันเฟิงหันมองหลันซานที่ทำหน้าเบื่อหน่ายอยู่ไม่ไกล
จากนั้นก็ลอยตัวขึ้นไปในอากาศอย่างช้าๆ และพูดเสียงสงบ
“หลันซาน ไปกันเถอะ”

ขณะที่สำนักกว้างถูกสะสางแล้ว ต่อไปพวกเขาต้องทำ
ภารกิจที่สำคัญยิ่งกว่าให้สำเร็จ

เมื่อหลันซานได้ยินเช่นนั้นก็เหาะตามไปทันทีและพูดอย่างตื่นเต้น “ดีมากพี่ชาย ในที่สุดก็ไปได้สักที”

จางเสี่ยวเฟยมองเงาร่างของหลันเฟิงกับหลันซานที่ค่อยๆ ลอยตัวสูงขึ้นก่อนโค้งคำนับอย่างเคารพ “จางเสี่ยวเฟย ขอส่งนายน้อยทั้งสองที่นี้ ขอให้หายน้อยทั้งสองปลอดภัย”

หลังจากเงาร่างของหลันเฟิงกับหลันซานหายไปอย่างสมบูรณ์ จางเสี่ยวเฟยก็ยึดตัวตรง จากนั้นคลี่ยิ้มพูดกับ กุชิงเหียนและเยียนอวี่จีที่ยืนอยู่ข้างๆ “คุณชายกุ แม่นางเหียน พวกเราไปกันเถอะ”

“ขอบคุณผู้อาวุโสสำหรับการช่วยเหลือ” กุชิงเหียนและเยียนอวี่จีประสานกล่าวขอบคุณ

เมื่อได้ยินคำพูดของทั้งสองคน จางเสี่ยวเฟยสายตีสระอย่างจนปัญญาและได้แต่โน้มรับคำขอบคุณ จากนั้นก็หิ้วผู้อาวุโสไต้ชิงในสภาพอิดโรยไว้เรียวแรงราวกับนกอินทรีใช้กรงเล็บจิกลูกไก่ พาเหาะไปทางสำนักศึกษาระดับหนึ่ง

เมื่อเห็นเช่นนั้น กุชิงเหียนและเยียนอวี่จีก็เหาะตามไปอย่างไม่มีร้อ

แม้ผู้อาวุโสชิงหยุนหนีไปได้ เยียนซานเสียชีวิตและ
ผู้อาวุโสไท่ชิงถูกจับ แต่สถานที่แห่งนี้ยังเป็นสถานที่อันตราย
สำหรับพวกเขา

ทะเลทรายแล้งแห่งนี้เป็นทะเลทรายที่ใหญ่ที่สุด
ในแผ่นดินใหญ่ชิงโจว ตั้งอยู่ตรงจุดตัดระหว่างเขต
ตะวันออกเฉียงเหนือของแดนกลางกับเขตตะวันตกเฉียงใต้ของ
แดนทะเล ระยะทางจากปากทะเลทรายด้านหนึ่งจดอีกปากหนึ่ง
ยาวหนึ่งแสนลี้ แม้แต่ผู้แข็งแกร่งระดับเทพะยังต้องใช้เวลา
กว่าครึ่งเดือนกว่าจะเหาะข้ามทะเลทรายอันไร้ขอบเขตแห่งนี้ได้
แล้วนับประสาอะไรกับคนธรรมดา ต่อให้ใช้เวลาทั้งชีวิต
ก็ไม่มีวันข้ามระยะทางที่ไกลขนาดนี้ได้แน่นอน

นครทรายอันโด่งดังที่เป็นหนึ่งในสามพื้นที่ต้องห้ามของ
แผ่นดินใหญ่ชิงโจวตั้งอยู่ที่ทะเลทรายแล้งแห่งนี้เช่นกัน

เมืองทะเลทรายโบราณตั้งอยู่บริเวณขอบทะเลทรายและ
เป็นพื้นที่เดียวที่มีมนุษย์อาศัยอยู่ เป็นเมืองที่มีขนาดใหญ่กว่า
เมืองขนาดกลางบางแห่งและไม่ได้อยู่ภายใต้เขตอำนาจของ

แคว้นหรือกองกำลังใดๆ ดังนั้นที่แห่งนี้จึงมีผู้คนมากหน้าหลายตา
หลากหลายนิสัยผสมปนเป

เมืองทะเลทรายโบราณแห่งนี้ไม่ได้ถูกทิ้งร้าง ตรงกันข้าม
ที่แห่งนี้กลับคึกคักมีชีวิตชีวากว่าจินตนาการของคนภายนอก

เนื่องจากท่ามกลางทะเลทรายอันไร้ขอบเขตแห่งนี้
เต็มไปด้วยทรัพยากรพิเศษมหาศาล เช่น ปิศาจอสูรที่อาศัยอยู่
ในทะเลทราย สมุนไพรพิเศษบางชนิดและแร่ธาตุคุณภาพสูง
หลายชนิด

เมืองทะเลทรายโบราณแห่งนี้ยังเป็นสถานที่ที่ทหาร
รับจ้าง นักผจญภัย พ่อค้า และผู้คนอีกหลายกลุ่มไปมาเพื่อ
ค้าขาย

อาจกล่าวได้ว่าเมืองโบราณทะเลทรายเป็นเมืองทอง
แห่งที่สอง แต่หากเปรียบเทียบกับเมืองทองแล้ว เมืองโบราณ
ทะเลทรายเป็นระเบียบมากกว่า แม้ไร้อารยธรรมที่เด่นชัด
แต่ผู้คนและกองกำลังที่เดินทางมาที่เมืองโบราณทะเลทรายล้วน
เคารพวิถีบ้านเมืองของที่นี่กันอย่างไม่ต้องบอกกล่าว

ขณะนี้ ด้านนอกเมืองโบราณมีเงาร่างวัยรุ่นสองร่างกำลัง

เดินเข้าเมืองอย่างช้าๆ

“นี่คือเมืองทะเลทรายโบราณสินะ ไม่รู้ว่าที่นี่จะมีอะไรให้เล่นสนุกบ้าง” หลันซานตื่นเต้นมากที่ได้มาเยือนเมืองทะเลทรายโบราณในตำนานเป็นครั้งแรก ดวงตาของเขาสะท้อนแวววอยากรู้-อยากเห็นและความคาดหวังเหมือนเด็กที่เพิ่งได้ของเล่นใหม่

เมื่อได้ยินเช่นนี้ หลันเฟิงสายตึ้งระแอ่ย “พวกเราไม่ได้มาที่นี่เพื่อเล่นสนุกเสียหน่อย”

ยั้งเดินเข้าไปในเมืองโบราณลึกขึ้น ผู้คนที่สัญจรเข้าออกก็ยิ่งเยอะ จู่ๆ แววเคร่งขรึมเจือประหลาดใจก็ผุดวบบนใบหน้า และดวงตาของหลันเฟิง

‘ยอดฝีมือเยอะมาก’ สีหน้าของหลันเฟิงเคร่งขรึมกว่าเดิม เขามองพินิจผู้คนรอบข้างอย่างเจียบๆ

ในช่วงเวลาสั้นๆ เขาเจอกับผู้แข็งแกร่งระดับสวรรค์ชั้นปลายหลายร้อยคน บางคนอยู่ในอันดับมนุษย์และอันดับปฐพีและสิ่งที่น่ากลัวกว่านั้นคือเขาสัมผัสได้ถึงคลื่นพลังของผู้แข็งแกร่งระดับเทวะมากกว่าสิบคนอยู่ราวๆ แต่คลื่นพลังเหล่านี้ผสมปนเปกันจนยากจะแยกแยะจุดแข็งและที่มาของ

พวกมันได้ชัดเจน

ตอนที่อยู่สำนักศึกษาระดับหนึ่ง หลันเฟิงไม่เคยรับรู้ถึง
คลื่นพลังทะวะมากมายขนาดนี้มาก่อน

หลันเฟิงสะบัดศีรษะเพื่อสงบสติอารมณ์ “ช่างเถอะ
ต้องค้นหาตำแหน่งของผู้อาวุโสเฟิงก่อน อย่างอื่นค่อยว่ากัน”

ครู่ต่อมา หลันเฟิงกับหลันซานเดินเข้าไปในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง
โรงเตี๊ยมแห่งนี้สร้างจากวัสดุที่เรียกว่าหินอัด การตกแต่ง
ดูหยาบกระด้าง มีช่องว่างตามผนังและมีลมโกรกเล็ดลอดเข้ามา
เป็นครั้งคราว แต่ด้วยขนาดใหญ่โตของโรงเตี๊ยมแห่งนี้จึงกลบ
ข้อบกพร่องเพียงเล็กน้อยพวกนี้ไปอย่างสิ้นเชิง

อันที่จริงที่นี่ไม่ใช่แค่โรงเตี๊ยม แต่แทบทุกอาคารในเมือง
ทะเลทรายโบราณล้วนเป็นแบบนี้เหมือนกันหมด

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว โรงเตี๊ยมแห่งนี้ถือว่าสภาพดี
ทีเดียว

หลังจากสั่งอาหารจานเคียงไปสองสามอย่าง หลันเฟิง

กับหลันซานกั๊นเงียบ ๆ ที่มุมห้องโถงเพื่อแอบฟังคนรอบข้าง
พูดคุยกัน

“เห็นบาดแผลนี้ไหม นี่คือบาดแผลที่ข้าได้รับจากการ
ต่อสู้กับกิงก่าหนั่งทรายเมื่อก่อน ถึงเจ้าสัตว์ร้ายตัวนี้จะทรงพลัง
มาก แต่สุดท้ายข้าก็ฆ่ามันได้”

“พระเจ้า นั่นมันปีศาจอสูรระดับสวรรค์ชั้นปลายเชียวนะ
พลังต่อสู้ของมันเทียบเท่าผู้แข็งแกร่งอันดับมนุษย์ แต่เจ้ากลับ
ฆ่ามันได้ แสดงว่า...”

“ฮ่า ๆ เมื่อไม่กี่วันก่อนนี้ ระดับพลังยุทธ์ของข้าบรรลุ
ระดับสวรรค์ชั้นสูงสุดแล้ว ทำให้พลังต่อสู้เพิ่มขึ้นไม่น้อย
ความแข็งแกร่งของข้าในตอนนี้น่าจะไม่ด้อยกว่าผู้แข็งแกร่ง
อันดับมนุษย์ เอาไว้ถึงการจัดอันดับครั้งหน้า อาจมีชื่อจ่านเฟย
ติดอันดับก็เป็นได้”

ต่อให้ติตรายชื่อสุดท้ายในกลุ่มอันดับมนุษย์ แต่สำหรับ
คนธรรมดาส่วนใหญ่แล้ว นี่ถือเป็นเกียรติยศสูงสุดที่พูด
อวดศักดิ์ได้ตลอดชีวิต

“แต่แค่นี้คงไม่ทำให้เจ้าเอาชนะกิงก่าหนั่งทรายได้หรอก

กระมัง” คนที่อิจฉาบางคนพูดตั้งคำถาม “เจ้าก็รู้อะกึ่งกำหนดทั้งราย
แข็งแรงแบบๆ กับผู้แข็งแกร่งอันดับมนุษย์ ข้ายังมีการป้องกัน
ที่แข็งแกร่งมาก นอกจากนี้ยังมุดดินเก่ง ต่อให้เป็นผู้แข็งแกร่ง
อันดับมนุษย์ก็เชื่อว่าจะฆ่ากึ่งกำหนดทั้งรายท่ามกลางทะเลทราย
แล้งได้”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ ชายวัยกลางคนที่เรียกตัวเองว่าจ่านเพย
นิ่งค้างไปชั่วขณะ จากนั้นก็ถอนหายใจเอ่ย “เจ้าพูดถูก หากข้า
ต่อสู้ตัวคนเดียวคงฆ่ามันไม่ได้”

เมื่อพูดถึงตรงนี้ น้ำเสียงของจ่านเพยเปลี่ยนไปทันที
“แต่ข้าดันโชคดีเจอกึ่งกำหนดทั้งรายที่บาดเจ็บตัวหนึ่งโดยบังเอิญ”

บางครั้งความโชคดีก็คือพลักรูปแบบหนึ่ง

“บาดเจ็บ?” ผู้ฟังรอบข้างต่างตกตะลึง

“พวกเจ้ายังจำการต่อสู้อันน่าสะเทือนขวัญเมื่อวันก่อน
ได้ไหม” จ่านเพยกวาดมองรอบๆ อย่างพึงพอใจกับปฏิกิริยา
ของทุกคน สักพักก็เอ่ยถามซ้ำๆ

“จำได้อยู่ นั่นเป็นการต่อสู้ที่น่ากลัวที่สุดในชีวิตของข้า

เลยละ”

“ใช่แล้ว ผู้แข็งแกร่งระดับเทวะชั้นกลางสามคนรวมโจมตีปีศาจอสูรระดับเทวะชั้นกลางหนึ่งตัว แค่นี้ก็ถึงฉาคนั้นก็พรันพริ้งไปถึงทรวงแล้ว แต่น่าเสียดายที่ปีศาจอสูรระดับเทวะชั้นกลางตัวนั้นหนีรอดไปได้”

“ข้าได้ยินมาว่าคนที่ป็นหัวหน้ากลุ่มนั้นคือหนึ่งในผู้อาวุโสจากหุบเขาจือจิง แต่ไม่รู้ว่าเป็นจริงหรือไม่ เพราะถ้าหุบเขาจือจิงมีผู้แข็งแกร่งระดับเทวะชั้นกลางอยู่จริง ทำไมถึงถูกคฤหาสน์เจี้ยนเสินกดขี่มานานหลายปีขนาดนั้น ทั้งที่ประมุขของคฤหาสน์เจี้ยนเสินผู้นั้นก็เป็นผู้แข็งแกร่งระดับเทวะชั้นกลางเหมือนกัน”

“ข้าก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ถ้าผู้อาวุโสคนนั้นมาจากหุบเขาจือจิงจริง ๆ แล้วทำไมเขาถึงถ่อมาไกลขนาดนี้เพื่อต่อสู้กับปีศาจอสูรระดับเทวะชั้นกลางตัวนั้นกัน”

“แต่เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับการที่เจ้าชวาก็ง่าหนั่งทรายได้ล่ะ”

หัวข้อสนทนาถูกดึงกลับมาอย่างรวดเร็ว

จ่านเพยมองชายชราผู้ตั้งคำถามแล้วยิ้มเอ่ย “เพราะ
กึ่งกำหนดทายตัวนั้นโดนลูกหลงจากการต่อสู้ของผู้อาวุโส
ทั้งสามกับปีศาจอสูรระดับเทวะชั้นกลาง พลังทำลายล้างของ
ผู้แข็งแกร่งระดับเทวะชั้นกลางน่ากลัวเกินกว่าจินตนาการของ
ทุกคนมาก ในการต่อสู้ครั้งนั้นมีปีศาจอสูรและผู้แข็งแกร่ง
ชาวมนุษย์โดนลูกหลงจำนวนไม่น้อย... และข้าก็บังเอิญเจอกับ
ปีศาจอสูรตัวดังกล่าวพอดี”

กึ่งกำหนดทายที่ได้รับบาดเจ็บยอมอ่อนแอไร้แรงต่อสู้
ดังนั้นจ่านเพยจึงฆ่ามันด้วยความแข็งแกร่งในปัจจุบันของ
ตัวเองได้อย่างง่ายดาย

เมื่อได้ยินเช่นนี้ ทุกคนก็หมดคำถาม

แต่หลันเฟิงกลับสนใจบทสนทนาที่ไม่มีต้นสายปลายเหตุนี้

ผู้แข็งแกร่งระดับเทวะชั้นกลาง ปีศาจอสูรระดับเทวะ
ชั้นกลาง หุบเขาจื่อจิง...

หนึ่งดาบสังหาร ปริมาจารย์อสูร เล่ม 12

妖圣传

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《妖圣传》 Vol. 12

Author: 单纯宅男 Dan Chun Zhai Nan

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

单纯宅男 Dan Chun Zhai Nan

หนึ่งดาบสังหาร ปริมาจารย์อสูร เล่ม 12 /单纯宅男 Dan Chun Zhai Nan : เขียน; จีนอันเหวิน

ปิงปิง และหวอดชมพู : แปล จาก 妖圣传.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์, 2567.

(1) , 654 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. จีนอันเหวิน ปิงปิง และหวอดชมพู ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. ISBN 978-616-18-7984-6